

[Alfred Jensen.]

dette spørgsmål til debat. Man må huske på, at Demokraten i Århus åbent havde skrevet, at dette forslag burde lægges i skuffen og forhandlingerne afbrydes, at Politiken havde viderebragt en artikel fra Radikal Ungdom, som gik ud på samme synspunkter, at Fyens Tidende, Vestkysten og Finanstidende, ja, kort sagt flertallet af de blade, der findes, var gået ind for, at man skulle standse disse forhandlinger.

Jeg vil også understrege, at det ikke er tilfældigt, man har haft betænkeligheder med hensyn til det, der her synes at skulle luskes igennem. Der har jo været frygt for, at man trods alt ville oprette baser i fredstid, og gang på gang er det blevet sagt: nu vil man vist ad bagdøren gennemføre den stationering af fremmede styrker, som man ikke officielt og med folkets billigelse har kunnet få gennemført, og derfor er det klart, at disse depoter har måttet kunne betragtes som et egnet objekt i den retning, og det var derfor, der blev så megen modstand mod de forhandlinger, som førtes herom efter Vesttysklands ønske. Der var en frygt for, at vi trods alt ved disse depoter skulle komme dertil at have fremmede tropper i landet. De er jo ikke særlig estimerede; vi ved, hvilke gener de betyder for det almindelige liv og for civilbefolkningen. Hertil kommer, at depoternes anbringelse betyder øget krigsfare, idet andre landes opmærksomhed vil rettes mod et land, som giver plads for sådanne depoter, og det bliver ikke bedre af, at de anbringes her i Danmark på et tidspunkt, da man er i færd med at udbygge en tysk fælleskommando. Det er en skærpente omstændighed, og man kan nok se, at de udtalelser, daværende udenrigsminister Gustav Rasmussen fremsatte angående Danmarks muligheder for at undgå at komme i krig, hvis en af NATO-magterne kom i krig, ikke holder stik. Han sagde nemlig, at det ikke var givet, at vort land ville komme i krig, hvis en af NATO-staterne kom i krig; det var op til de enkelte lande selv at afgøre,

hvilke foranstaltninger de under sådanne omstændigheder ville træffe. Når der bliver baseret vesttyske militærdepoter i Danmark som et led i en krigsplan, der går ud på, at hvis de vesttyske styrker skulle blive afskåret fra hovedstyrkerne i Vesteuropa, skulle de have sådanne depoter i Danmark, må man nok spørge: hvordan vil det gå Danmark i en sådan situation? Man har vist lov til at sige stakkels Danmark!

Det er på den baggrund, spørgsmålet får den størrelse, det har, og giver anledning til de indvendinger, der er fremført. Jeg har bemærket, at det i denne forbindelse som på andre områder, hvor der er tale om militære foranstaltninger, siges, at det, der sker, er en naturlig følge af vor tilslutning til NATO. Ja, det er muligt, men det er absolut ikke naturligt, jeg vil sige, det er tværtimod naturstridigt, at man går med til sådanne ting. I frisk erindring står endnu Potsdamerklæringens udtalelser fra 1945 om, at det gjaldt om at få Tyskland afmilitariseret, afrustet og denazificeret, for at det ikke skulle være en trussel mod sine nabo-stater fremefter, og for at man kunne sikre freden i Europa. Jeg tror, alle var enige om dengang, at det, der her var sagt, var rigtigt, og der er i hvert fald ingen tvivl om, hvordan stillingen var her i Danmark, for i januar 1947 afgav den daværende regering en erklæring, som fik tilslutning fra alle partiers side. Jeg vil bede den højtærede formand om tilladelse til at citere den. Det hedder i denne erklæring:

„Europas historie i det sidste århundrede viser, hvilken trussel den tyske militarisme har udgjort for Tysklands nabostater. Danmark var offer for den første tyske erobningskrig i 1864, der efterfulgtes af Preussens krige mod Østrig og Frankrig i 1866 og 1870, og Danmark var et af ofrene for den sidste tyske aggression. Danmark har derfor en særlig interesse i Tysklands fuldstændige afrustning og i, at tysk militarisme varigt udryddes. Den kgl. regering går ud fra, at effektive foranstaltninger bliver truffet